

LBRIS

We know
books

**CU
DRAG,
BUCURIE**

LBRIS

We know
books

Scrisă tot de Jenny Valentine
O fată numită Bucurie

CU DRAG, BUCURIE

JENNY VALENTINE

Ilustrații de Claire Lefevre

Traducere din limba engleză: Mihaela Grigoraș

București, 2025

Mă cheamă Bucurie Applebloom și am 10 ani. Nu cu mult timp în urmă, familia mea obișnuia să se mute. Foarte des. Am înnoptat lângă ape și râuri, pe munți și în păduri. Am dormit în mijlocul tăcut al pustietății, în orașe veșnic gălăgioase, în locuri unde soarele nu se arată cu săptămânile și, uneori, acolo unde cerul de un albastru infinit se întinde nesfârșit. Am bătut lumea în lung și-n lat împreună, dar

acum locuim pe strada Grădinile cu Platani, la numărul 48, în casa bunicului meu.

Clau, sora mea mai mare, spune că orașul în care ne aflăm este cel mai plictisitor loc în care am fi putut ajunge. După părerea ei, și dacă voiam, nu puteam alege de pe întreaga planetă un loc mai plictisitor. Zilele acestea, Clau reușește să observe numai lucruri plictisitoare și inexpressive. Este una dintre aptitudinile ei. Din fericire, eu mă pricep să le găsesc pe cele frumoase. Asemenea unui câine, adu-mec partea bună a lucrurilor. Poate că nu e palatul Alhambra, vreun roller-coaster din deșertul Nevada sau suprafața strălucitoare a Oceanului Indian, dar Grădinile cu Platani numărul 48 este un loc plin de surprize și promisiuni. Cel puțin, așa cred eu.

Soarele răsare în grădina din față și apune în cea din spatele casei, așa încât acesta este mereu pe undeva. Avem ușă la casă și suntem la cinci minute distanță de mers pe jos de toate locurile interesante.

Casa bunicului este caldă și confortabilă, impregnată de mirosul mâncării, cu mormane de cărți, uscător de haine și oameni pe care îi iubesc.

E adevărat că e greu să găsești un loc liniștit unde să-ți poți face temele, iar Clau e de părere că toate hainele noastre miros a ceapă. Apa caldă e mai greu de găsit decât aurul, iar noi, cel mai probabil, suntem un pic prea înghesuiți, dar suntem toți împreună în același loc, prin urmare suntem *acasă*.

Clau e cu trei ani mai mare decât mine. Este înaltă și puternică, are părul roșu strălucitor,

măinile reci, gene foarte lungi și un nas perfect.

Eu sunt mult mai scundă decât ea, iar genele, brațele și picioarele mele sunt destul de subțiri pe lângă ale ei, ca niște picioare de păianjen. Sau ca niște rămurele. Dar am văzut și păianjeni mari. Cât despre rămurele, am văzut cum ele se transformă în crengi, așa că sunt destul de încrezătoare că trebuie doar să aștept.

Deși sunt mică și veselă, mă gândesc la câteva lucruri mari și serioase. Jonglez cu ele precum un clown și nu știu încă dacă jonglatul este una dintre abilitățile mele.

Am făcut o listă cu câteva lucruri importante în acest moment.

NUMĂRUL 1: Clau este pedepsită. Acesta este sfârșitul lumii ei.

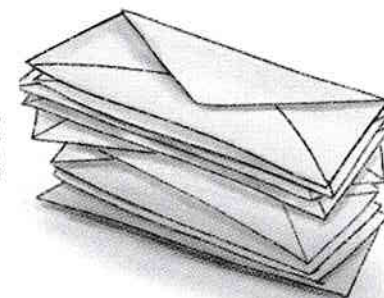
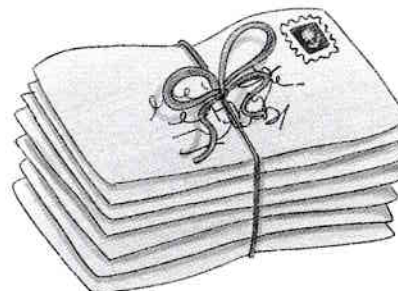
NUMĂRUL 2: Nu vorbește cu mama și cu tata. Nu le adresează nici măcar un cuvânt. Nu mi-ar

plăcea ca sora mea să nu vorbească cu mine. E ca și cum aș fi închisă în afara unei camere extrem de luminoase.

NUMĂRUL 3: Cred că bunicul se simte singur. Chiar și pisica lui l-a abandonat.

NUMĂRUL 4: Prietenul meu Benny e hărțuit de un băiat pe nume Clark Watson. Nu știu de când se întâmplă lucrul acesta, dar, în ultima vreme, Benny e agitat și trist, iar eu sunt un pic îngrijorată.

NUMĂRUL 5: Mi-am propus să o conving pe doamna Hunter să mă placă.

NUMĂRUL 6: Sunt în urmă cu corespondența.

Vreau să scriu multe scrisori, iar numărul lor crește în fiecare zi.

NUMĂRUL 7: Am un plan secret pentru o zi de naștere. Dar încă nu pot să spun nimănui despre asta.

O, și **NUMĂRUL 8:** Am devenit *somnambulă*.

Este foarte dificil să jonglezi cu opt lucruri deodată, mai ales că trebuie să fii și ordonat, să ai timp și pentru școală, să ajuți la spălatul vaselor, să nu-ți enervezi sora mai mare și sensibilă, să-ți faci prieteni noi, dar să ții și legătura cu cei vechi, și să faci tot posibilul ca să intri în grațiile profesoarei.

Am văzut acrobați în Kazahstan aruncând vase de lut de la unul la altul în același timp, stând într-o mână, fără să le spargă. Am văzut artiști itineranți în Maroc ținând în echilibru

capre și jonglând cu treisprezece cuțite. Deci știi că este posibil, așa că voi încerca.

De când este pedepsită, Clau scapă lucruri peste tot. Ieri a spart din greșeală, adică intenționat, ceașca bunicului pe care scria „Casă, dulce casă” și a început să spună cuvinte urâte în nouă limbi diferite.

Nu are voie să iasă din casă decât pentru a merge la școală și nu are voie să folosească telefonul sau vreun alt dispozitiv când ajunge acasă. Este pedepsită pentru că s-a strecurat afară și a făcut lucruri pe care nu ar trebui să le facă. A ieșit din cameră pe fereastră în timp ce toți credeau că doarme. Iar mie mi-a interzis să spun ceva, ca să nu afle părinții noștri sau bunicul.

Dar acum ei au aflat datorită numărului 8 din listă.

Am visat că eram într-un supermarket. Era plin până la tavan cu găleți, și pepeni, și pături, și cutii cu flori, și jucării frumoase uriașe. Semăna cu piața din Mumbai, unde Clau nu se putea opri din strănutat din cauza condimentelor, iar fața ei începuse să semene cu cea a unei veverițe, iar eu am râs mult.

În vis, nu râdeam și nici nu plângeam. Închideam și deschideam sute de sertare minuscule, căutând te miri ce, iar ele deveneau din ce în ce mai greu de deschis, până când degetele mele s-au umflat ca niște baloane. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că mergeam prin camera pe care o împart cu Clau în viața reală. Mă dădusem jos din pat, eram în pijama și mergeam la bibliotecă, iar mama și tata erau acolo.

— Uau! am exclamat. *Mergeam în somn?*